

Yara

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Aralık 2018

Gürültülü bir öğleden sonrasının, vakur yalnızlığı.

Teyit ediyorum hayır, hayır, tam tersi: tehir ettiğim yeni bir gün daha.

Yenilgiye uğramışlığın iz düşümü oysa her yeni gün ve sarkacın arka yüzü ya da sayaçta takılı kalmışlığımın zirve yaptığı.

Soluklandığım ibaresiyle soyutlandığımın da inancı yine hayatın kör kurşunlarına denk düşerken ruhum ve bedenim lekesiz, tasasız ve durağan bir yanılısma ile baş veriyor sözüm ona umutlar.

Tekerin kırık her zerresinde ben bir yarım ada inşa ediyorum ve tamlanmayan iç sesim aslında tanımsız dış seslerden ayrı düşemediğim.

Her yerim kaygı.

Her yer karanlık.

Şeş beş attığım.

Yaftalansam da.

Yeknesak her yalnızlığın kuytusunda sırttan mizaçlar.

Tebessüm ehli yüreğim ve dünün kuruntularına tef çalıyor düzen ve kaykılan eksenim.

Aralıksız inleyen hastalar.

Zamanın koridorları hastane koridorlarına teğet geçiyor ve iki kat daha aşağı indim mi yatakları boşalan hastaların yeni mekânlarını ziyaret edebilirim.

Ölüm kokan bir enstantane.

Aşk kokan bir şiirden alacaklıydım oysa.

Şaşalı bir hüznün ve kıpraşan bedenler ve iskartaya çıkan boş serum şişeleri.

Hak ihlali... hayır, hayır.

Hasta ihlali.

Evet, ben bir kurbanlık koyun olma arzusu ile hasta yakını olma hüviyetime saygı gösteriyor güvenlik görevlisi.

Metazori bir gülümseme konduruyorum: saygımdan.

Olmayan saçını okşuyorum hasta yatağında yatan o küçük kız çocuğunun.

Semptomlar.

Tahlil için alınan kanlar.

Hangi kansızın kanında hangi mikrop varsa...

Çatık kaşlı bir gün ve özrüm yok.

Ölüm var ya da yok ucunda.

Kefilim ben sevdiğim insanlara.

Görevini yapan sıfatlar asılı serum şişelerinde solan ilaçların koku alma duygumu alt üst ettiği.

Üst kata çıkmak...

En alt katta asla ayağa kalkamayacak hastaları ziyaret etmek.

Yerlerde dökülen saçlar ve kandamlaları.

İçimdeki hüznün yine ölmedi bu gün.

Ben hala diri ve dingin olmayı temenni ediyorum.

Ve iç sesimde yorgun bir telaffuz oysaki sevmelerden ve ihanetlerden geçtim ben artık.

Boydan boya beyaz her yer ve kayıtsız şartsız beti benzi atmış yine herkesin.

Herkesin hiçliğe meyli ve varlık tamamda yorgun bir sitayış.

Göğün karanlığında bazen mavinin sunumunda bazense pembe beyaz yanaklarında yeni doğmuş bir bebeğın...

Hangi aksanda aksayan...

Hangi yaraysa kanayan.

Minvalinde ölümün sadece karanlık.

Hayatın akıttığı sularda yüzen kayıklar ve az sonra batacağının garantisi ile ayaklarımla ezdiğim.

Sevmekse ön koşul... başım gözüm üstüne madem... gerisi teferruat.

Yanlı ise insan... yansız bir kelam... içimde tef çalan yorgun aryalan.

Köhne bir zeminde düşmektense atlamak en yüksekten.

İşim gücüm hüznün benim.

Şaşalı bir ölüm kondururken şiirsel bir sızı ile aksayan bir sesmişçesine ara sıra duraksayan ve neye ait olduğum değil neyle iştiğal ettiğimin sorgulandığım...